

Sygn. akt I CZ 72/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. Y.

przeciwko J. G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 listopada 2014 r.,

zażalenia powódki na wyrok Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 marca 2014 r.,

uchyla zaskarżony wyrok.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 7 marca 2014 r. uchylił w części wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 kwietnia 2011 r. (pkt I a i c) i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania, uznając, że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy i nie przeprowadził postępowania dowodowego „w pełnym zakresie”.

W zażaleniu powódka zarzuciła naruszenie art. 386 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 398¹⁵ k.p.c., art. 217 § 2 w zw. z art. 391 § 1, art. 386 § 6 i art. 398²¹ k.p.c., art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 382 i art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. W oparciu o te zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 386 k.p.c. Sąd drugiej instancji może wydać wyrok kasatoryjny jedynie w przypadkach określonych w § 2 i 4, a zatem pomijając przypadek nieważności postępowania, w sytuacji nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy lub w razie stwierdzenia potrzeby przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego, nawet w znaczącym zakresie, nie uzasadnia uchylenia zaskarżonego apelacją wyroku i przekazania sprawy z tego powodu do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Nie uzasadniało zatem wydania zaskarżonego zażaleniem wyroku stwierdzenie, że Sąd Okręgowy nie przeprowadził postępowania dowodowego „w pełnym zakresie”, obejmującym istotne i sporne okoliczności. Decydujące znaczenie dla sposobu rozstrzygnięcia zażalenia miała zatem ocena, czy Sąd Okręgowy wydając w dniu 13 kwietnia 2011 r. wyrok uwzględniający nieomal w całości powództwo o zapłatę, nie rozpoznał istoty sprawy. Z tego punktu widzenia wymaga uwzględnienia, że postępowanie poprzedzające wydanie wyroku z dnia 13 kwietnia 2011 r. toczyło się ponad 5 lat, a w jego toku Sąd Okręgowy oddalił zarzut braku jurysdykcji krajowej i przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące w szczególności zawnioskowane przez powódkę dowody z dokumentów. W oparciu o nie przyjął, że pozwany i K. I. zawarli umowę zlecenia, której pozwany nie wykonał należycie oraz skuteczny był przelew wierzytelności wynikającej z tej umowy, dokonany pomiędzy K. I. i powódką. Sąd Okręgowy nie uwzględnił również zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego. Uznał za niezasadne i oddalił z tego powodu powództwo wzajemne.

Nie ulega zatem wątpliwości, że Sąd Okręgowy rozpoznał żądanie pozwu głównego i powództwo wzajemne merytorycznie, po dokonaniu w jego ocenie niezbędnych ustaleń faktycznych, z uwzględnieniem żądań i stanowiska stron. Uwzględniając powyższe brak jest podstaw do podzielenia oceny Sądu Apelacyjnego, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy.

Z tych względów zażalenie było uzasadnione i zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu na podstawie art. 394 § 3 w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.